

In Uganda wordt er vrij traditioneel over man-vrouwverhoudingen gedacht. Hoewel het wel gebruikelijk is dat beide partners werken, is het de vrouw die daarnaast voor het huishouden zorgt, en de man die de huur van het huis en het eten betaalt.

Op school zie je dat in de oudere klassen de jongens leren houtbewerken en de meisjes leren naaien.

Langzaamaan komt daar wel enige verandering in. Soms zijn er mannen die ook meehelpen in het huishouden – maar daar komen ze natuurlijk niet openlijk voor uit. Ook in de beroepen zie je soms meer vermenging. Zo is het gebruikelijk dat het mannen zijn die brommers rijden en je tegen betaling van A naar B brengen. Maar zo nu en dan is er toch ook een vrouw die dit doet. Dat soort veranderingen zie je op kleine schaal gebeuren.

Helaas is er nog wel veel geweld en misbruik tegen vrouwen. Daarvoor bestaan programma's die erop gericht zijn om meisjes en vrouwen te empoweren. Ook bij ons op school is er een dergelijk initiatief, waarbij de meiden vanaf tien jaar eens per week een les aangeboden krijgen.

Op één terrein is het echter heel anders, en dat viel me deze week weer op: jongens lopen soms gerust in roze meisjesschoenen, of met een rugzak vol hartjes. Producten die mijns inziens duidelijk voor een meisje bedoeld zijn. Wat is de achterliggende oorzaak?

Die producten zijn vaak op een tweedehands markt gekocht. Waren dit de schoenen die toevallig te koop waren, of waren ze misschien goedkoper dan andere? Heeft de ouder die de schoenen kocht niet gezien dat het eigenlijk meisjesschoenen zijn? En de verkoper dan? Of was het kind er zelf bij en kon hij – ongehinderd door het apart van elkaar uitstellen van meisjes- en jongensschoenen – vrij kiezen welke schoenen hij het mooist vond en was dit gewoon zijn keus?

Ik weet het niet, en eerlijk is eerlijk: ik moet altijd even wennen als ik een jongen met meisjesschoenen in mijn klas zie. Mijn hoofd zegt: dit is fout. Maar wat is er nu eigenlijk fout: die schoenen of mijn gedachten?

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl